

ESKİ CAHİLİYE DÖNEMİ

<"xml encoding="UTF-8?">

ESKİ CAHİLİYE DÖNEMİ

Kur'an, Arapların, İslâm'ın ortaya çıkışına bitişik dönemini cahili-ye dönemi diye adlandırır. Bunun tek anlamı, o günün Arapları arasında bilginin değil de bilgisizliğin, bütün işlerinde hakkın değil de batılın ve sakat görüşün egemen olduğunu vurgulamaktır. Kur'an'ın onların hayat tarzlarına ilişkin verdiği bilgiye göre onların hayatı böyle idi.

Yüce Allah şöyle buyuruyor: "Onlar Allah hakkında cahiliye zihniyetini yansıtan, gerçeğe aykırı bir düşünce taşıyorlar." (Âl-i İmrân, 154) "Onlar yoksa cahiliye yasalarını mı istiyorlar?" (Mâide, 50) "O zaman inkâr edenler kalplerine öfkeli soy koruyuculuğunu, o cahiliye taassubunu yerleştirdiler." (Fetih, 26) "Eski cahiliyenin süs ve edası ile süslenip kendinizi teşhir etmeyin." (Ahzâb, 33)

O günkü Araplar güneyde Hristiyan Habeşlerle, batıda yine Hiris-tiyan Roma İmparatorluğu ile, kuzeyde Mecusi Perslerle komşu idiler. Bunların dışındaki komşuları, putperestlerin yaşadığı Hint ile Mısır idi. Ayrıca bölgelerinde Yahudi kabileleri yaşıyordu. Bununla birlikte Araplar putperest idiler ve çoğunluğu kabile hayatı yaşıyordu. Bütün bu faktörlerin etkisi ile bedevi bir toplum oluşturmuşlardı. Bu toplumda Yahudi,

Hristiyan ve Mecusi geleneklerinden bazı unsurlara rastlanıyordu. Onlar cahilliklerinin sarhoşu idiler. Yüce Allah şöyle buyuruyor: "Eğer yeryüzündeki insanların çoğuna uyacak olursan, onlar seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar sadece zanların peşinden giderler, sırf tahmin yürütürler." (En'âm, 116)

Bedevi olan aşiretler alçak ve seviyesiz hayat tarzlarının yanı sıra savaşlarla, saldırılarla, başkalarının malını ve ırzını çalmakla yaşıyorlardı. Bu yüzden aralarında güven ve barıştan eser yoktu. Emir galip gelene ve mülk de ona el koyana aitti. Erkeklerin arasında erdem kabul edilen davranışlar kan dökmek, cahiliye taassubu,

büyüklenmek, gurur, zalimlerin yordakçılığını yapmak, mazlumların haklarını çiğnemek,

saldırganlık, kırıcı rekabet, kumar, içki içmek, zina, ölü eti yemek, kan içmek ve çürümüş hurma yemekti. Kadınlar ise insan toplumunun bütün meziyetlerinden yoksun idiler. İradeleri ellerinde değildi. İstediklerini yapamazlardı. Miras hakları yoktu. Yahudilerde ve bazı putperestlerde olduğu gibi erkekler istedikleri sayıda kadınla evlenebilirlerdi, bunun hiçbir sınırı yoktu. Buna rağmen kadın süslü ve güzel görünmek için çırpınıyor, sevdikleri erkeklere davetkâr davranıyorlardı. Aralarında zina ve fuhuş yaygındı. Hatta evli kadınlar bile böyleydi. Acayip görüntülerinden biri de kimi zaman hacca çıplak olarak gelmeleri idi.

Çocuklar ise, nesep açısından babalara nispet ediliyordu. Yalnız küçük yaştaki oğullar mirasçı olamıyorlardı. Büyük oğullar mirasın hepsini alıyorlardı. Babanın dul eşi de bu mirasın bir parçası idi. Küçük yaştaki çocuklar, erkek olsunlar, kız olsunlar mirasçı olamıyorlardı. Kadınlar da miras hakkından mahrum idi. Eğer ölen kimse arkasında sadece küçük yaşta erkek çocuk bırakırsa, çocuk babasının mirasçısı olabiliyordu.

Ama güçlü yakınlar yetimi elleri altına alarak malını yiyorlardı. Fakat yetim, kız çocuğu ise aile büyükleri onunla evlenerek malını yiyorlar, sonra onu boşayarak ortada bırakıyorlardı. O yetim kızcağızın ne geçineceği bir malı kalıyor ve ne kendisi ile evlenmek isteyecek ve bu sayede geçimini sağlayacak biri çıkıyordu. Yetim problemleri ile karşılaşmak onlarda çok yaygın bir sosyal yara idi. Çünkü aralarında sürekli savaşlar, saldırılar ve yağmalar görülürdü. Doğallıkla adam öldürmelere de toplumlarında çok sık rastlanırdı.

Çocuklarının bir bahtsızlığı da şehirlerin bakımsız ve toprakların verimsiz olduğundan sık sık kuraklık ve kıtlıkla karşılaşılma olayı idi; bu yüzden açlık korkusu ile evlatlarını kendi elleri ile öldürürlerdi. [1]Kız çocuklarını diri diri toprağa gömerlerdi. [2] Bir erkek için en istenmez şey, kız çocuğu babası olduğu haberini alması idi. [3]

Yönetim ve hükümetle ilgili durumlarına gelince, yarımada'nın kenar kesimlerinde zaman zaman en güçlü ve en yakın komşularının himayesinde olan krallar hükümet ediyorlardı.

Meselâ yarımada'nın kuzeyinde İran'ın, batısında Roma'nın, güneyinde Habeşistan'ın böyle bağımlı kralları iktidar oluyordu. Fakat yarımada'nın orta kısımlarını oluşturan Mekke, Medine, Taif gibi yöreler Cumhuriyete benzeyen, fakat aslında Cumhuriyet olmayan bir yönetim biçimine sahipti. Aşiretler kırsal kesimde, hatta yerleşim birimlerinde kabile reislerinin yönetimi altında

yaşarlardı. Zaman zaman bu yönetim biçimi saltanata dönüşürdü.

Bu acayip kargaşa Arapların her belirli grubuna şu ya da bu şekilde egemendi, yarımadanın her yöresinde çeşitli biçimlerde görülürdü. Üstelik aralarında acayip gelenekler ve hurafe nitelikli inançlar yaygındı. Bütün bunlara bir de okuma-yazma bilmeme, öğretim ve eğitimden yoksun olma belasını eklemek gerekir ki, bu bela aşiretler ve kabileler bir yana şehir ve kasaba yerlerinde de hüküm sürüyordu.

Arapların durumları, davranışları, âdetleri ve gelenekleri hakkındaki bütün açıklamalarımız, Kur'an-ı Kerim'in ayetlerinden ve kendilerine yönelttiği hitaplardan açık bir şekilde anlaşılmaktadır. Önce bu ayetlerin ve açıklamaların kendilerine Mekke'de sunduğu mesajların içerdiği maksatlar, sonra da İslâm ortaya çıktıktan ve güçlendikten sonra Medine'de yaptığı telkinleri iyi incele. Sonra da onlara yakıştırdığı sıfatlara bak.

Kendilerine yönelttiği eleştirileri ve kınamaları değerlendir. Onlara getirilen yasakları şiddetlilikleri ve hafiflikleri açısından gözden geçir. Bütün bunları düşünce süzgecinden geçirdiğin zaman anlattıklarımızın doğru olduğunu görürsün. Üstelik tarih bunları anlatıyor ve bizim vermediğimiz ayrıntılara giriyor. Çünkü ayetler ele aldıkları hususları uzatmıyor, haklarında sadece özet bilgi veriyor. Bu konudaki en kısa ve yeterli söz Kur'an'ın bu döneme değinirken kullandığı "cahiliye dönemi" deyimidir. Bu deyimın anlamı bütün o ayrıntıları özetliyor. İşte Arap âleminin o günkü durumu böyle idi.

O gün Arapları çevresindeki Romalılardan, Perslerden, Habeşlilerden, Hintlilerden ve başka kavimlerden oluşan âleme gelince, Kur'an bu âlemin durumunu da kısaca açıklıyor. Bu âlemden önce kitap ehlinin, yani Yahudilerin, Hristiyanların ve onlarla aynı kategoride olanların durumuna bakalım. Bunların toplumları keyfî monarşilerle ve kişisel tahakkümü benimsemiş krallar, reisler, imparatorlar ve genel valiler tarafından yönetiliyordu.

Böylece o toplumlar iki kesime bölünmüştü. Bir tarafta canının istediğini yapan, insanların kendileri ile, ırzları ile, malları ile oynayan egemen bir kesim vardı. Öbür tarafta ise köleleştirilen, horlanan bir yönetilen kesim vardı. Bu kesimin ne ırz, ne mal ve ne can güvenliği ve ne irade özgürlüğü vardı. Sadece efendilerinin onayladıkları şeyleri yapabilirlerdi. Egemen zümre, din adamlarını ve hukuk bilginlerini denetimi altına almış, onlarla iş birliği yapmıştı. Böylece halkın kalplerini ve düşüncelerini avucu içine almıştı. Aslında halkın dininde ve dünyasında egemen

olan bu kesimdi. İnsanların dininde alimlerin dilleri ve kalemleri aracılığı ile, dünyalarında kamçı ve kılıç aracılığı ile istedikleri gibi hükmediyorlardı.

Yönetilen kesim de tıpkı yönetenler ve yönetilenlerde olduğu gibi iki kesime ayrılıyordu. Bu ayrımın kriteri, yönetilenlerin kendi aralarındaki güç ve zayıflık derecesi idi. İşte bu kesim bu bakımdan, "İnsanlar efendilerinin dinindendir." vecizesi uyarınca azgın zenginler ile zayıflar, güçsüzler ve köleler diye ikiye ayrılıyordu. Ev reisi ile onun eli altındaki kadınlarda ve çocuklarda da aynı durum geçerli idi. Hayatın bütün alanlarında irade ve davranış özgürlüğüne sahip erkekler ile bütün bunlardan yoksun kadınlar arasındaki durum da aynı idi.

Kadınlar kesinlikle erkeklere bağımlı idiler; erkekler kendilerinden ne isterlerse, onları yerine getirmeye mecburdular. En ufak bir bağımsızlıkları yoktu. Bütün bu gerçekleri şu ayet açıkça ortaya koyuyor: "De ki: 'Ey kitap ehli, bizimle sizin aranızda eşit olan bir kelimeye gelin: Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp da bazılarımız bazılarını Rabler edinmesin.' Eğer yüz çevirirlerse, deyin ki: Şahit olun, biz gerçekten Müslümanlarız." (Âl-i İmrân, 64) Resulullah (s.a.a) Roma kralı Heraklyus'a yazdığı mektupta şu ayete yer verdi.

Denildiğine göre, Peygamberimizin Mısır, Habeşistan, Pers ve Necran krallarına yazdığı mektup da şu ayeti içeriyordu. Yüce Allah'ın şu sözü de aynı niteliktedir: "Ey insanlar, biz sizi bir erkek ile bir kadından yarattık ve birbirinizi tanıyasınız diye sizi halklara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en üstününüz O'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13)

Yüce Allah, köleler ile ve hür kadınlarla evlenmeyi tavsiye ederken de aynı gerçeği vurguluyor: "Bazınız bazınızdandır. O hâlde onlarla... sahiplerinin izniyle evlenin." (Nisâ, 25) Yine yüce Allah, kadınlardan söz ederken aynı gerçeğe parmak basıyor: "Ben, erkek olsun, kadın olsun, içinizden çalışan hiçbir kimsenin yaptığını boşa çıkarmam. Bazınız bazınızdandır meydana gelmedir." (Âl-i İmrân, 195) Bu anlamda daha birçok ayet vardır.

Arapların çevresinde yaşayan ve kitap ehli olmayan toplumlara gelince, o gün onlar putperestler ile bu kategoride olanlardan oluşuyordu. Bunlar kitap ehlinde daha kötü, daha beter bir durumda idiler. Onların davranış ve tutumlarını kınayan ayetler, onların hayatın bütün alanlarında ve mutluluğun bütün dallarında nasıl akıntıya kürek çektiklerini, nasıl işlerinin sonunun hüsrân olduğunu açıklıyor: "Andolsun biz zikirden (Tevrat'tan) sonra Zebur'da da

'yeryüzüne mutlaka salih kullarım vâris olacaktır' diye yazdık. Şüphesiz bunda kulluk eden kimseler için yeterli bir öğüt vardır.

Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik. De ki: 'Bana ilâhınız ancak bir tek ilâhtır, diye vahy olunuyor. O'na teslim olacak mısınız?' Eğer yüz çevirirlerse, de ki: Ben sizin hepinize eşit biçimde açıkladım." (Enbiyâ, 105-109) "Bu Kur'an, gerek sizi gerekse ulaştığı herkesi uyarayım (diye bana vahy edildi." (En'âm, 19